

[Trafik- og kommunikationsministeren]

get i påkommende tilfælde skulle vige for erhvervsmæssige havneanlæg og fjernes uden udgift for havnen.

Det bemærkes herved, at der ikke på noget tidspunkt er betalt nogen afgift til Esbjerg Havn for anlæggets tilstedeværelse.

I december 1978 blev der meddelt Esbjerg Søsport ét års opsigelsesvarsel for anlæggets fjernelse.

Med brev af december 1985 meddelte havneadministrationen Esbjerg Søsport, at man kunne forvente en opsigelse med hensyn til anlæggets forbliven med virkning fra den 1. april 1987, hvilket tidspunkt senere blev udskudt til den 1. oktober 1987.

I oktober 1987 blev der meddelt Esbjerg Søsport et opsigelsesvarsel på 2 måneder til enhver tid, og i februar 1988 blev ca. ¼ af området opsagt til rømning pr. 1. maj 1988 af hensyn til den dengang planlagte udvidelse af havnens containeranlæg.

Den omstændighed, at planen om en udvidelse af containerkajen er udskudt til fordel for en anden løsning af containerområdets kapacitetsproblemer, har tilsyneladende nu rejst spørgsmål om, hvorvidt dette kan ændre havnens stilling til spørgsmålet om lystbådernes fortsatte placering i trafikhavnen.

Det er min opfattelse, at lystbådene kan forblive i trafikhavnen, så længe dette ikke er i konflikt med de erhvervsmæssige interesser. Ved afgørelsen heraf vil jeg støtte mig på Esbjerg Havneråds vurdering.

Spm. nr. S 245

Til *miljøministeren* (24/11 88) af:

Carsten Andersen (SF):

»Hvis drikkevandet i København var forurenet i samme grad som luften, ville miljømyndighederne og/eller sundhedsmyndighederne så tilråde københavnere at koge vandet, før de drak det?«

Begrundelse

Hver dag hører vi i Københavns Radio, at luftforureningen i København enten er lidt over middel eller lidt under middel. Dette middeltal af luftforurening opfattes som midtpunktet mellem den totale forurening og den helt rene luft. Mange tusinde københavnere cykler hver dag til og fra arbejde, og for dem er det af

stor betydning at vide, om det egentlig er sundhedsfarligt at indånde den middelforureneede luft.

Hvis drikkevandet var forurenet i middelsvær grad og krævede kogning før anvendelse, ville det givet få folk til at reagere langt stærkere for at få offentlige myndigheder til at levere rent vand.

Men ingen synes at være ansvarlig for at levere frisk luft.

Svar (5/12 88):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Spørgsmålet kan ikke umiddelbart besvares, da det er umuligt at sammenligne vand og luft, herunder de sundhedsrisici, der er forbundet med forureningen.

Spm. nr. S 250

Til *trafik- og kommunikationsministeren* (25/11 88) af:

Helge Adam Møller (KF):

»Kan ministeren oplyse, om det er muligt at forhindre, at Landskomiteen Sydafrika-Aktion får andel i overskuddet fra Danmarks Radios Super-Chancen?«

Begrundelse

I en artikel i Jyllands-Posten den 23. november 1988 er det kommet frem, at den omstridte organisation Landskomiteen Sydafrika-Aktion vil få del i Super-Chancens overskud. Ifølge Danmarks Radio er det sådan, at de foreninger, der kan få del i overskuddet, skal være humanitære og velgørende organisationer. Komiteen har erklæret, at den vil tvinge danske firmaer til at opgive deres engagement i Sydafrika. »Mod dem vil vi udvikle aktiviteter, de vil kunne mærke«, har komiteens formand udtalt. Samme formand, ireren Patrick MacManus, har endvidere udtalt, »at det er dybt beklageligt, hvis der sker tab af menneskeliv.«

Jeg finder det uacceptabelt, at en forening, der mere eller mindre direkte opfordrer til vold, hærværk og aktioner, som eventuelt kan koste uskyldige menneskers liv, kan karakteriseres som en humanitær og velgørende organisation og dermed være berettiget til at få del i overskuddet fra Danmarks Radios Super-Chancen.